

tryffeligt udtalt i den ungarske Lov § 3, 2det og 3dje Stykke.

Til § 12.

Om denne Bestemmelse kan i det væsentlige henvises til de almindelige Bemærkninger til Kapitel II.

Da den her hjemlede Ret ikke ved faktiskke Foranstaltninger kan tilsikres Kreditorerne, maa de nøjes med det Værn, som ligger i, at den, som vidende om Udlæget gør Brud paa den herved stiftede Ret, ifalder Straffelovens almindelige Ansvar for Forbrug af Formuegoder, i hvilke der er gjort Udlæg; men dette vil som Regel ogsaa være tilstrækkeligt.

Den i Paragraffens tredje Stykke givne Regel er kun en naturlig Konsekvens af det samme Standpunkt og vilde vistnok selv uden udtryffeligt Udtalelse blive antagen.

Kapitel III.

De i dette Kapitel samlede Bestemmelser om Krænkelser af Forfatterretten og Ansvarret herfor afvige ikke principielt fra den gældende Ret, naar undtages, at § 13 bestemmer Grænsen mellem den tilladte og den forbudte Benyttelse af andres Værker væsentlig anderledes og nøjagtigere end Lov 1857 § 14, hvis Angivelse af, hvilken Benyttelse der er forbudt, er baade for snæver og lidet klar. Da de her indeholdte Regler i øvrigt ikke give Anledning til Bemærkninger af mere almindelig Natur, kunne straks de enkelte Paragraffer omtales.

Til § 13.

Det er søgt her at sammensmelte Reglerne om de Forhold, der nu omtales i Lov 1857 § 14 og Lov af 12te April 1889 § 2, Lov 1857 § 14 angaar efter Ordene kun Eftertryk, men ganske tilsvarende Regler maa i denne Retning gælde om al anden Gengivelse (Fortryk, Opførelse o. s. v.). Og naar Bestemmelsen faar dette videre Omraade, er der heller ikke Grund til at give en jærlig Regel svarende til Lov 1889 § 2, men denne gaar op som en naturlig Bestanddel i Hovedreglen. Dramatiseringer ere ikke principielt forskellige fra andre Omsarbejdelser. Herved turde den formelle Side af Paragraffens Affattelse være begrundet, idet det blot bemærkes, at der ved Udtrykket „kunstnerisk“ i Modsætning til „litterær“ Form nærmest er tænkt paa musikalske Kompositioner. Hvad angaar den reelle Grænse mellem tilladt og forbudt Benyttelse af andres Værker,

kan denne næppe angives mere bestemt end her. Afgørelsen maa bero paa et Skøn over, om et væsentlig nyt og selvstændigt Arbejde er frembragt. Naar flere fremmede Love indeholde mere specialiserede Bestemmelser om, hvilke Omsarbejdelser der ere tilladte eller forbudte — jfr. den tidligere norske Lov § 13 sammenholdt med § 12, ungarsk Lov § 46 og til Dels tysk Lov § 46 og belgisk Lov Art. 17 (alle angaende Musikværker) samt det russiske Censurreglement af 1836 Art. 17—19 — er dette næppe anbefalelsesværdigt, da det er saa at sige umuligt at give en fyldestgørende Formulering af saadanne Regler.

Til §§ 14 og 15.

Den begrænsede Afgang til Benyttelse af andres Værker paa visse særlige Maader, som i denne Paragraf positivt hjemles, bør kun tilstaa, naar Værket tidligere har været udgivet og derved af Forfatteren er fremlagt for Offentligheden. Mere eller mindre tilsvarende Regler med samme Begrænsning findes i de fleste fremmede Love og hos os i Lov af 1857 § 13. Da et Værk kan være trykt uden at være udgivet, er gennemgaaende Udtrykket „trykt“ i Lov af 1857 § 13 ombyttet med „i Trykken udgivet“ o. l.

§ Vitr. b ere Reglerne i Lov af 1857 § 13 Nr. 4 og Nr. 5 samlede under eet, da Genstanden for Benyttelsen er den samme. Det foreslaas at udelade „Bjægebøger“, jfr. Lov 1857 § 13 Nr. 5, da disse let kunne blive et Skalleffjul for Riddighsamlinger, og da Samtykke til at optage Digte i Bjægebøger sjældent vil blive nægtet, naar Hjemmedet er loyalt. Ligeledes er det foreslaaet kun at hjemle Aftryk i Bøger bestemte til Brug ved den elementære Undervisning. Hvis Bøger bestemte for den højere Undervisning medtages, aabnes herved en betænkelig Afgang til Misbrug af andres Værker; og navnlig gælder dette om Musikværker, jfr. Vitr. c., idet man under Form af en Musikstole o. l. vilde kunne aftrykke de mest lundede Dele af andres Kompositioner. Det her foreslaaede stemmer ogsaa med svensk Lov (1877) § 11, 2det Stykke.

Reglen i Vitr. c. er næppe ganske ubetænkelig, men vil dog vistnok saa sjældent blive til følelig Støde for Forfatterne, at det kan forsvares at følge Traditionen fra vor gældende Ret og fremmede Lovgivning¹⁾, der hjemler Aftryk af Digte som Tekst for musikalske Kompositioner. Anerkendtes dette, er det næppe betænkeligt ogsaa

¹⁾ Norsk Lov (1876) § 16 c; svensk Lov (1877) § 11; finsk Lov § 9 d; østerrigsk Lov § 7; tysk Lov § 48.